

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.VI.20.090/2025/7.

A tanács tagjai: Dr. Döme Attila a tanács elnöke
Dr. Farkas Antónia előadó bíró
Dr. Simonné dr. Gombos Katalin bíró
Dr. Madarász Anna bíró
Dr. Tibold Ágnes bíró

A felperes: név

A felperes képviselője: Dr. Kónya Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kónya Judit ügyvéd)

Az alperes: név

Az alperes képviselője: Dr. Bodnár Bettina kamarai jogtanácsos

A per tárgya: járadék megfizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Debreceni Törvényszék 3.Pf.20.944/2024/4. számú határozata

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Debreceni Járásbíróság 4.P.20.828/2023/19. számú határozata

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 150.000 (százötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 1992. szeptember 10-én vasúti balesetet szenvedett, amelynek következtében rokkantsági nyugdíjra lett jogosult 2016. április 25-ig, a rá irányadó öregségi nyugdíjkorhatár betöltéséig.

[2] A felek között a bíróság előtt folyamat folyamatban volt perekben a felperes javára a bíróság jogerősen jövedelempótló kártérítési járadék megfizetésére kötelezte az alperest, majd annak összegét a felek közös, peren kívüli megállapodásukkal 2008. június 1-től havi bruttó 71.284 forintra felemelték.

[3] Az alperes 2008. június 1. és 2016. április 30. között a megállapodás alapján a havi bruttó 71.284 forint jövedelempótló járadékot oly módon teljesítette, hogy annak személyi jövedelemadóval csökkentett nettó 60.591 forintos összegét fizette meg a felperes részére.

[4] Az alperes 2016. május 1-től 2020 március 31-ig a felperes részére a havi bruttó 71.284 forint teljes összegét folyósította, azonban 2020. április 1-től a járadék teljesítéseként

havi 60.591 forintot folyósít a felperes részére arra hivatkozással, hogy a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVIII. törvény (a továbbiakban: Szja tv.) 1. számú melléklet 1. pont 1.2. alpontjának *b)* pontja alapján a károsult felperes a rá irányadó nyugdíjkorhatárt 2016. április 25-én betöltötte, ezért az ellátás az adott időponttól adómentessé vált.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[5] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság a felek között létrejött megállapodás alapján kötelezze az alperest 2020. április 1-től a megállapodásban szereplő 71.284 forint/hónap összegű jövedelempótló kártérítési járadék megfizetésére. Ezzel összefüggésben kérte, hogy az alperes a – felperesi álláspont szerint az alperes által egyoldalúan lecsökkentett – havi 60.591 forintban megfizetett járadék és a havi 71.284 forint összegű járadék közötti különbözetet, azaz 10.693 forint/hónap összegű járadékot 2020. április 1-től 2023. november 1-ig mint lejárt összegű fizetési kötelezettséget 470.492 forint összegben fizessen meg a részére. Ezen járadékkülönbözet után kérte a középátlagos időponttól kezdődően, 2021. december 1. napjától számított és a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamat megfizetésére is kötelezni az alperest.

[6] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Kiemelte, hogy a jövedelempótló kártérítési járadék összegét bruttó 71 284 forintban határozták meg. Erre tekintettel 2020 április hónaptól az általa havi nettó 60.591 forint összegben folyósított jövedelempótló járadék megfelel a hatályos jogszabályoknak tekintettel arra, hogy az utóbb öregségi nyugdíjra jogosulttá vált felperes részére megfizetett havi összegek személyi jövedelemadó mentesek, így a havi bruttó 71.284 forintból a 15%-os személyi jövedelemadóval csökkentett összegben történt átutalás a matematika szabályaira tekintettel is helytálló.

Az első- és másodfokú ítélet

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Indokolásában – egyebek mellett – hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 355. § (3) bekezdésére és 357. § (4) bekezdésére, az Szja tv. 1. melléklet 1. pont 1.2. alpont *b)* pontjában foglaltakra, valamint a Kúria Mfv.I.10.161/2019/14. számú ítéletére és úgy foglalt állást, hogy a 2016 áprilisa és 2020 áprilisa között a kifizetés tekintetében folytatott alperesi gyakorlat ellentétes volt az Szja tv. irányadó rendelkezéseivel, mivel a felperes részére a rá irányadó öregségi nyugdíjkorhatár betöltését követően az alperesnek a személyi jövedelemadó levonástól mentes nettó összegben, azaz 60.591 forintban kellett volna a jövedelempótló járadékot kiutalnia a felperes részére. Erre tekintettel azt állapította meg, hogy 2020. április 1-jétől a havi nettó 60.591 forint összegben megfizetett jövedelempótló kártérítési járadék a megfelelő. Megítélése szerint az alperes 2020 áprilisától az Szja tv.-ben foglaltak helyes értelmezése és alkalmazása mellett korrigálta a havonta kifizetett jövedelempótló járadék összegét, azt egyoldalúan nem csökkentette le, ezért az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította.

[8] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és az alperest 588.115 forint és járulékai megfizetésére kötelezte. Emellett 2024. november 1-től havi bruttó 71.284 forint összegű jövedelempótló kártérítési járadékot is megállapított azzal, hogy amíg az adott jövedelempótló kártérítési járadék a hatályos jogszabályi rendelkezések alapján adómentes bevételnek minősül, addig a járadék felperesnek kifizetendő nettó összege azonos a járadék bruttó összegével; a keresetet ezt meghaladóan elutasította.

[9] Indokolása szerint a felek a járadékot havi bruttó összegben határozták meg, a szerződést azóta nem módosították. Megállapította, hogy a peres felek közötti perbeli vita abban állt, hogy a szerződés teljesítéseként 2020. április 1-től az alperes a felperes részére havi 71.284 forint összeg kifizetésére, vagy az adott összeg 15%-os mértékű személyi jövedelemadóval csökkentett mértékének megfelelő havi 60.591 forintos összegnek a kifizetésére köteles-e.

[10] Megítélése szerint a perben hivatkozott, a Kúria Mfv.I.10.161/2019/14. szám alatti ítéletében rögzített jogértelmezés {különösen a [43]-[44] bekezdés} a jelen perbeli kereset érdemi elbírálására nem vonatkoztatható, mert nem áll fenn az ügyazonosság, ugyanis ebben a perben a bíróságnak nem kellett érdemi döntést hoznia a felperest megillető jövedelempótló kártérítési járadék összegéről (felemeléséről, leszállításáról).

[11] A másodfokú bíróság kifejtette, hogy az Szja tv. 1. számú mellékletének 1. 1.2. b) pontjának a perrel érintett időszakban és jelenleg is hatályban lévő rendelkezése nem támasztja alá az alperesi és az elsőfokú bíróság általi jogértelmezést. Megítélése szerint abból a körülményből, hogy a felperesnek járó jövedelempótló kártérítési járadék 2016. április 25-e óta a jelenlegi időpontig az Szja tv. alapján adómentes bevételnek minősül, nem az következik, hogy a felek közötti szerződésben bruttó összegben meghatározott járadékot az alperesnek 15%-os mértékű személyi jövedelemadóval csökkentett mértékben, azaz az így számított „nettó összegben” kellene a felperes részére kifizetnie. Hangsúlyozta: a jövedelempótló járadék összege – a felek által megkötött megállapodás kifejezett rendelkezése alapján – bruttó összeget jelent. Az pedig, hogy ezen havonta esedékes összegek milyen közterheket (adót, járulékot) tartalmaznak, vagy nem tartalmaznak, mennyi azok tényleges nettója – magánjogi relációban – a felek megállapodásán túlmutató adó- és társadalombiztosítási jogi kérdés. E körben hivatkozott a Kúria Kfv.IX.37.949/2019/5. számú ítéletére. Utalt arra, hogy az alperesnek mint az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (a továbbiakban: Art.) 7. § 31. pont a) alpontja és az Szja tv. szerint kifizetőnek minősülő jogi személynek a feladatkörébe tartozott – amíg az személyi jövedelemadó-köteles bevételnek minősült –, hogy a felperesnek juttatott jövedelempótló kártérítési járadék tekintetében a járadékot terhelő személyi jövedelemadót adólevonással megállapítsa [Art. 46. § (1) bekezdés b) pontja], valamint abból a személyi jövedelemadó-előleget levonja és azt az állami adóhatóság részére befizesse. Erre figyelemmel a felek közötti szerződésben a bruttó összegben megállapított havi kártérítési járadék személyi jövedelemadó-előleggel csökkentett része kerülhetett a felperesnek mint jogosultnak kifizetésre. Utalt arra, hogy attól az időponttól, amikor a perbeli jövedelempótló kártérítési járadék az Szja tv. 1. számú mellékletének 1. 1.2. b) pontja alapján adómentes bevétellé vált, az alperesnek mint a járadék folyósítójának a járadék bruttó összegéből sem adóelőleg-levonási kötelezettsége, sem adóelőleg-levonási joga nem áll fenn, ezért a felek szerződésében meghatározott járadékösszeget minden levonás nélkül, azaz annak a teljes bruttó összegében kell a felperes részére kifizetnie. Mindezeket a másodfokú bíróság irányadónak tartotta a keresettel érintett 2020. április 1-től a jelenlegi időpontig terjedő időintervallumra, továbbá a jövőre nézve is mindaddig, amíg a felperest megillető járadék a hatályos adójogi szabályozás alapján adómentes bevételnek minősül. Mindezek alapján megállapította, hogy a felperes keresete túlnyomórészt – kis mértékű szövegbeli kiigazítás mellett – alapos.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[12] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezése mellett elsődlegesen a jogszabályoknak megfelelő határozat meghozatalát, a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[13] Megsértett jogszabályhelyként a régi Ptk. 355. §-át, 356. §-át, 198. §-át, 200. §-át, 216. §-át, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265.§-át, 342.§ (1) és (3) bekezdését, továbbá 370.§ (1) bekezdését jelölte meg. Állította, hogy sérült az Art. 7.§ 31 pont *a*) alpontja, és 46.§ (1) bekezdés *b*) pontja is, mert a másodfokú bíróság ezen jogszabályhelyekre alapítva hozta meg az ítéletét úgy, hogy ezekre a felperes sem a keresetében, sem a fellebbezésében nem hivatkozott.

[14] Elsődlegesen hivatkozott arra, hogy az elsőfokon eljáró bíróság akkor követte el az első súlyos eljárásjogi szabálysértést, amikor a Pp. 192. § (2) bekezdése ellenére a jogi képviselővel eljáró felperes részére határidő biztosított a helyes jogalap megjelölésére. Sérelmezte, hogy a felperes kereseti jogállítása a régi Ptk. 198. §, 200. §, 216. §-án alapult, majd kizárólag a fellebbezésben hivatkozott új jogállításként az Szja tv. 1. sz. mellékletének 1. 1.2 *b*) pontjára.

[15] Állította, hogy a másodfokú bíróság jogszabályba ütköző módon járadékemelést hajtott végre azáltal, hogy akként rendelkezett, hogy a felek megállapodásában szereplő bruttó járadékot nettó összegben ítélte meg a felperes részére. Hangsúlyozta, hogy ilyen kérelme a felperesnek nem volt.

[16] Hivatkozott a régi Ptk. 356. §-ára, amely a keresetpótló vagy jövedelempótló járadékra való jogosultság feltételeit és a kiszámítás módját tartalmazza. Véleménye szerint a hivatkozott jogszabályhely (2) bekezdése a kiszámítás vonatkozásában leírja, hogy a járadék mindig a társadalombiztosítási ellátásokkal csökkentett összeg, azaz már csak személyi jövedelemadót tartalmazó összeg, amely szintén a Szja tv-ből következik, mivel akárcsak minden munkaviszonyból származó jövedelem után a kifizetőnek személyi jövedelemadó fizetési kötelezettsége áll fenn.

[17] Állította, hogy nem állt szándékában olyan megállapodást kötni, amelynek eredményeként a felperes járadéka a nyugdíjkorhatár betöltését követően növekedik, a kifizetés a számára terheesebb lesz. Érvelése szerint a felperest ért kár mértéke, azaz a járadék összege ebben az esetben mindig a nettó összeg, ez kompenzálja a károsultat ért vagyoni hátrányt a jövedelem tekintetében. Kiemelte, hogy önmagában az a tény, hogy a felperes elérte a nyugdíjkorhatárt, a járadéka nagysága, az őt ért kár mértéke nem változott, a felperest megillető kompenzáció ugyanúgy csak a nettó összegű járadék lehet. Hivatkozott arra, hogy a másodfokú bíróság ítélete a káronszerzés tilalmába ütközik. Kifejtette, hogy a régi Ptk., az Art. és az Szja tv. relációjában a felperest megillető kártérítési járadék a nyugdíjkorhatár betöltését követően nem emelkedhet, valamennyi jogszabályt együttesen kell értelmezni.

[18] Nem értett egyet a másodfokú bírósággal abban sem, hogy a Kúria Mfv.I.10.161/2019/14. számú ítélete a tárgyi ügyben nem alkalmazható. Állította, hogy nem a járadék leszállítására irányuló kérelem körében hivatkozott a kúriai döntésre, hanem abban a vonatkozásban, hogy a tárgyi ügyben is a Kúria döntését megelőzően a másodfokú eljárásban bruttó összegű járadék fizetésére történő kötelezés szerepelt az ítéletben, de a nyugdíjkorhatár betöltését követően ez járadék már nettó összegű lett, amelynek indokát a Kúria a hivatkozott ügy [43] bekezdésében adta meg. Állította, hogy erre figyelemmel másodfokú bíróság az ítéletében eltért a Kúria precedensképes határozatában foglaltaktól, mivel az Szja törvény 1. számú mellékletének 1.1.2. *b*) pontjából ellentétes következtetést vont le. Hangsúlyozta: a hivatkozott ügyben a döntés nettó összegű marasztalást tartalmaz, annak megállapítása mellett, hogy a munkáltatónak nincs személyi jövedelemadó levonási és befizetési kötelezettsége, amelyből álláspontja szerint az következik, hogy a járadék csak a nettó összeg. Álláspontja szerint a jogalkotó célja bizonyosan nem az volt a kártérítés szabályainak megalkotásakor, hogy önmagában a nyugdíjkorhatár betöltése a károsultaknál *ex lege* járadékemelést eredményezzen.

[19] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

[20] A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

[21] A Pp. 406. § (1) bekezdése értelmében a jogerős ítélet felülvizsgálatát az ügy érdemére kiható jogszabálysértésre, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre hivatkozással lehet kérni. A felülvizsgálat rendkívüli perorvoslati jellegéből következik, hogy a Kúria kizárólag a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél által megjelölt, tartalmában is kifejtett anyagi és eljárásjogi jogszabálysértéseket vizsgálhatja. A felülbírálat tartalmi és perjogi kereteit a felülvizsgálati kérelem határozza meg [Pp. 413. § (1) bekezdés *b)*, *c)* pont]. Utal arra a Kúria, hogy a Pp. 424. § (1) bekezdése értelmében eljárási szabálysértés csak akkor alapoz meg eredményes felülvizsgálatot, ha annak az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatása volt. A felülvizsgálat tárgya kizárólag a jogerős ítélet, így az elsőfokú bíróság eljárását érintő okfejtések nem vehetők figyelembe.

[22] Az alperes felülvizsgálati kérelmében hivatkozott arra, hogy a másodfokú bíróság olyan jogszabályhelyekre alapította az ítéletét, amelyre a felperes sem a keresetében, sem pedig a fellebbezésében nem hivatkozott.

[23] Nem vitás, hogy a Pp. 2. § (2) bekezdése szerint a bíróság – törvény eltérő rendelkezései hiányában – a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. Az alperes állításával ellentétben azonban nem sérült a Pp. 342. § (1) és (3) bekezdése, valamint a Pp. 370. § (1) bekezdése szerinti felülbírálati korlátozás sem. A felperesnek ugyanis a jogalap megjelölése útján kell az érvényesített jogot megjelölnie [Pp. 170. § (2) bekezdés *b)* pont], amely a jogállítást jelenti. A jogállítást alapvetően kétféle módon teheti meg. Egyrészt a jog alapjául szolgáló konkrét jogszabályhely megjelölésével, másrészt a jog alapjául szolgáló azon jogszabályi rendelkezési tartalom megnevezésével, ami az érvényesített alanyi jogot adja (Kúria Pfv.20.113/2024/6.). A bíróság a kereseti kérelemhez és a jogállításhoz van teljesen kötve [Pp. 342. § (1) és (3) bekezdés], a felek jogi érveléséhez azonban nem. A bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (Bszi.) 2. § (2) bekezdése alapján a bíróságnak jogalkalmazási tevékenysége során a jogszabályok érvényesülését kell biztosítani, így az érvényesített jogon, a kereseti kérelmen és az ellenkérelmen belül a fél jogi érvelésétől eltérő indokok mentén is határozhat (Kúria Pfv.20.640/2023/8., Pfv.20.807/2023/5.). Utal arra is a Kúria, hogy a bíróság a felek által állított tényekhez részben van kötve, mert bár hivatalból nem bizonyíthat [Pp. 276. § (2) bekezdés], de érdemi döntése során olyan tényeket is figyelembe vehet, amelyekre a felek nem hivatkoztak (Kúria Gfv.30.120/2023/8.). A perbeli esetben a másodfokú bíróság a döntése során nem bizonyítékértékelést végzett és nem eltérő tényeket állapított meg, hanem az elsőfokú bíróság által megállapított tényeket értékelte eltérően. Rámutat a Kúria, hogy a fellebbezés fellebbviteli jellegű, teljes átszármaztató hatályú, rendes perorvoslat. A fellebbezéssel az elsőfokú bíróság hatásköre teljesen átszáll a másodfokú bíróságra oly módon, hogy a jogsérelem orvoslása körében a másodfokú bíróság maga hozhatja meg a törvénynek megfelelő határozatot, vagyis az ügy érdemében dönthet (Kúria Pfv.20.963/2022/6.). Az adott ügyben a másodfokú bíróság értelmezte helytállóan a felek közötti szerződés tartalmát, amelyre figyelemmel fellebbezés korlátaira tekintettel hozta meg az elsőfokú bíróságtól eltérő döntését. Nem sérült tehát a Pp. 342.§ (1) és (3) bekezdése, 370. § (1) bekezdése, továbbá az Art. 7.§ 31 pont *a)* alpontja, és 46.§ (1) bekezdés *b)* pontja sem.

[24] Az alperes tévesen állította azt is, hogy a másodfokú bíróság járadékemelését hajtott végre, ezáltal sérült a régi Ptk. 356. §-a. Azt a felek egyezően adták elő, hogy a felperes járadéka 2008. június 1-től havi bruttó 71.284 forint volt. Az sem volt vitatott, hogy a felperes jövedelempótló járadékát 2016. április 25-től kezdődően személyi jövedelemadó nem terheli.

Azonban az eljáró bíróságok eltérően értelmezték az alperes jövedelempótló járadékfizetési kötelezettségét ettől az időponttól kezdődően. A Kúria ebben a kérdésben a másodfokú bírósággal értett egyet. Alapítván állította az alperes, hogy a másodfokú bíróság megsértette a károkszerzés tilalmát. A felperes járadéka ugyanis mindvégig 71.284 forint volt, azonban az öregségi nyugdíjkorhatár betöltéséig az Szja. tv. értelmében adófizetési kötelezettség terhelte, amelyet az alperes teljesített az Art. és az Szja. tv. szerint. Ez azt jelentette, hogy a felperes mindaddig nem jutott hozzá a teljes összegű járadékához, amíg azt – a felek megállapodásán kívül eső kötelezettség folytán – adófizetési kötelezettség terhelte. Szó sincs arról, hogy a nyugdíjkorhatár betöltésével a felperes járadéka automatikusan emelkedett volna. A másodfokú bíróság helyesen fejtette ki, hogy amíg a felperest megillető járadék az adójogi szabályozás alapján adómentes bevételnek minősül, addig az alperest a teljes összegű járadék kifizetése teljes egészében a felperes részére terheli. Éppen az alperes járadékfizetési kötelezettsége válna könnyebbé, amennyiben a személyi jövedelemadó összegét sem a felperesnek, sem az adóhatóság részére nem kellene teljesítenie. A jövedelempótló járadék vonatkozásában az adójogi rendelkezések pedig nyilvánvalóan a felperes anyagi helyzetét befolyásolják, nem pedig az alperesét. A Kúria utal arra is, hogy a jogalkotó célja a kártérítés szabályainak megalkotásakor az sem lehetett, hogy önmagában a nyugdíjkorhatár betöltése a károkszerzésnél ex lege járadéksökkenést eredményezzen. Mindezek alapján a Kúria egyetértett a másodfokú bíróság e körben kifejtett jogi indokaival, ezért arra csak visszautal.

[25] A Kúria osztotta a másodfokú bíróság álláspontját abban is, hogy az alperes által hivatkozott, Kúria által hozott Mfv.10.161/2019/14. számú ügy megállapításai a jelen ügy elbírálására nem vonatkoztathatóak. Az úgynevezett ügyazonosság összetett, esetenként vizsgálható fogalom, legalább a releváns tények lényegi hasonlóságát és az alkalmazott anyagi jogi szabály egyezőségét kívánja meg. Ezek bármelyikének hiánya a konkrét ügy és a precedenshatározat jogegységi szempontú összevetését kizárja. A Kúria jelen ügyben – a másodfokú bírósággal egyezően – úgy ítélte meg, hogy az eltérés vizsgálata szempontjából szükséges ügyazonosság (a releváns tények lényegi hasonlósága és az alkalmazott anyagi jogi szabály egyezősége) nem áll fenn. Az alperes által hivatkozott referencia határozat munkaügyi jogviszonyon alapult, tárgya a a munkajogi káresemény által csökkentett valós nyugdíj és a káresemény nélkül elérhető ideális nyugdíj közötti számítás volt, a két összeg különbségét kitevő keresetvesztési járadék összegének meghatározhatóságához. Abban az esetben az összevetésre kerülő összegek mindegyike adómentesnek minősült, így értelemszerűen különbségükre sem terhelődhetett adófizetési kötelezettség. A jelen ügy viszont polgári jogi kártérítési jogviszonyon alapult, tárgya a felek közötti megállapodás szerinti teljesítési kötelezettség mértéke volt, amelyet bruttó számítási alapról kiindulva kellett meghatározni az adójogi szabályok figyelembevételével. Mindezek alapján a Kúria megállapította: mivel a jogerős ítélet és a referencia határozat tényállása a feltett jogkérdés tekintetében releváns tények tekintetében jelentősen eltért, ezért ügyazonosság hiányában a jogerős ítéletnek a hivatkozott határozattól való eltérése vizsgálatára nincs lehetőség.

[26] Mindezekre tekintettel a Kúria a nem jogszabálysértő jogerős ítéletet a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

[27] Az alperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 405.§ (1) bekezdés és a 364.§ folytán alkalmazandó 83.§ (1) bekezdés alapján köteles az alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségét megfizetni, amely az őt képviselő ügyvéd – megbízási szerződés szerinti – munkadíját tartalmazza [a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pont].

[28] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 405. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[29] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja zárja ki.

Az alkalmazott jogszabályok és az alkalmazott joggyakorlat

[30] Régi Ptk. 355. §, 356. §, 198. §, Pp. 265.§, 342.§ (1) és (3) bekezdései, 370.§ (1) bekezdése

[31] Art. 7.§ 31 pont *a*) alpontja és 46.§ (1) bekezdés *b*) pontja

[32] Kúria Mfv.10.161/2019/14.

A döntés elvi tartalma

[33] Az adójogi rendelkezések változása – a felek eltérő megállapodása hiányában – a károkozó jövedelempótló járadékfizetési kötelezettségét nem érinti.

Budapest, 2025. november 12.

Dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke Dr. Farkas Antónia s.k. előadó bíró Dr. Madarász Anna s.k. bíró Dr. Simonné dr. Gombos Katalin s.k. bíró Dr. Tibold Ágnes s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő